

gen eller ved en automatisk stigning i procent-satsen.

Det er jo rigtigt, som det er blevet påpeget, at kommer man ud for en ulykke i Danmark og bliver transporteret til sygehuset, ja, så stiger bruttonationalproduktet og dermed ulandsbistanden med det resultat, at risikoen for at få at vide, at man skal på venteliste efter ulykken, er større, og sådan en måde at tænke på er jo fuldstændig absurd.

Jeg har tidligere under debatten gjort opmærksom på, at udgifterne til udlændinge under Indenrigsministeriets område er fordoblet siden sidste år. Vi modtager jo løbende halvårsredegørelser for udgifterne under Indenrigsministeriet, og alene stigningen fra sidste år til i år på bare dette ene område af udlændingseudgifter er på næsten 1,5 mia. kr. De her 1,5 mia. kr. er jo forbrugte midler, og disse kan regeringen selvfølgelig ikke foreslå anvendt på ældreområdet eller sundhedsområdet, men det kan vi andre, som vil have en helt anden flygtningepolitik ført her i landet.

Vi ønsker ikke den massive integration her i landet, som regeringen er talsmand for. Vi mener faktisk, vi kun kan undgå en yderligere forrøelse af det danske samfund ved at stoppe for den massive indvandring fra mindre udviklede lande, som sker til Danmark. Faktisk giver det sig selv. En velfærdsstat må nødvendigvis være begrænset eller lukket, og der må være proportionalitet mellem graden af lukkethed og dybden af velfærdssamfundet. En for omfattende indvandring af mennesker, der får direkte adgang til offentlige ydelser, forøger de offentlige udgifter, som udvandringen af erhvervsaktive formindsker indtægterne. Dette er faktisk et væsentligt problem.

Det danske velfærdssamfund er opbygget på en uskreven aftale om, at alle syge, gamle eller andre, der ikke har en indkomst, bliver hjulpet. Til gengæld arbejder alle og betaler skat, når de kan. Men mange af dem, der kommer til landet, opfylder ikke den ene del af den uskrevede aftale. De medvirker ikke til finansieringen af velfærdsstaten. De modtager fortrinsvis ydelser. Og det undergraver naturligvis tankegangen bag velfærdsstaten.

Enten kan man indse det her og sørge for en mindre tilstrømning til Danmark, eller også kan man selvfølgelig tro på, at det kan lade sig gøre at bringe disse mennesker i arbejde, så de bidrager til velfærdsstaten. Men dette sidste synes jeg al erfaring desværre viser er hamrende naivt.

Selvfølgelig kan det danske samfund integrere en vis mængde mennesker pr. år, men det antal, der kommer til det danske samfund år efter år, vil man ganske enkelt ikke kunne nå at integrere, få ud på arbejdsmarkedet, give boliger osv., osv. En meget stor del af de her mennesker vil permanent hænge fast i ledighed, understøttelse og forsørgelse af velfærdsstaten. Det er jo også det, man hører fra mange kommuner nu, som har fået integrationsopgaven efter integrationsloven.

Den positive særbehandling, der skal finde sted med henblik på at forsøge at få integrationen til at lykkes, er der stadig flere, der advarer imod. Kommunen modtager en person, der har fået asyl, og skal inden for 3 måneder sørge for en såkaldt passende bolig, der også kan rumme de personer, der bliver familiesammenført til landet.

Det kan i mange situationer komme til at nødvendiggøre opkøb af parcelhuse på det offentlige regning, og kommunen skal herefter sørge for danskundervisning og andre kurser, beskæftigelsesfremmende initiativer og særtilskud for at få disse mennesker ud på arbejdsmarkedet.

Det kan kommunerne naturligvis gøre til et vist antal personer, selv om det er svært, og selv om det vil tage generationer at få personer fra meget fjernt liggende lande integreret, så kan det selvfølgelig lade sig gøre for en vis mængde mennesker, men man kan altså ikke gøre det med det antal tusinder, der hvert år lukkes ind.

Derfor bliver man nødt til, hvis man vil have gjort op med den udvikling, der finder sted, og den forrøelse, som også er en følge af den udvikling, at diskutere antallet af personer, der hvert år får lov til at komme ind med henblik på integration i danske samfund.

Antallet af indrejste spontane asylansøgere til Danmark, som samtidig indkvarteres i asylcentersystemet, skønnes at udgøre 8.876 personer i år. Herudover skønnes en tilgang på 7.336 voksne personer, der overgår direkte til integration i kommunerne uden om asylcentersystemet. Det vil sige, at ca. 16.000 mennesker, hvoraf en meget stor del kommer fra lande med en helt anden kultur og en helt anden baggrund end vores, kommer til Danmark med henblik på integration alene i år.

Det tal er jo ikke ekstraordinært stort. Det er det tal, som man med rette kan forvente vil være omdrejningspunktet for indvandringen fra disse fjerntliggende lande år efter år efter år. Det er